

- відсутність вичерпного переліку підстав для відмови в реєстрації повідомлення про проведення громадських слухань (34 міст не мають чіткого переліку);
- головування на громадських слуханнях представника органів місцевого самоврядування (у 23 містах головує представник, або процедура обрання головуючого не визначена). Так у статуті міста Калуш зазначено, що громадські слухання скликаються міським головою. Однак, позитивом статуту міста є те, що громадські слухання проводяться за ініціативою повнолітнього члена територіальної громади.
- у 18 містах (зокрема міста Балта, Біла Церква, Ковель, Кременець, Малин, Новодністровськ, Кривий Ріг, Камянець-Подільський, Ватутіне та інші) не окреслено порядку розгляду резолюцій громадських слухань місцевою радою, що надає можливість міській раді залишити пропозиції громадськості без розгляду.

Відтак, основними проблемами правового регулювання громадських слухань є наступні: недостатність інституційно-правового регулювання, нівелювання інструменту громадських слухань, некоректність правового регулювання.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Закон України «Про місцеве самоврядування в Україні». Відомості Верховної Ради України. 1997. №24. с. 170. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 19.09.2020).
2. Правове регулювання громадських слухань. URL: <http://civil-rada.in.ua/?p=2081> (дата звернення: 3.10.2020).
3. Громадські слухання. Довідник громадського активіста. URL: http://dovidnyk.org.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=51 (дата звернення: 17.02.2020).
4. Статут територіальної громади міста Івано-Франківськ (нова редакція). Івано-Франківськ. Офіційний сайт міста. 19.05.2015. URL: <http://www.mvk.if.ua/rizn/21729> (дата звернення: 14.02.2020)

**Скрипко Василь Дмитрович, магістрант,
Загурський Олександр Богданович, к.ю.н., доцент,
доцент кафедри управління та адміністрування**

ПРИНЦИПИ ПРАВОВОЇ ПОЛІТИКИ В КОНТЕКСТІ ПУБЛІЧНОГО УПРАВЛІННЯ

Застосування принципів належного управління є основою сучасної держави. Це веде до стабільний, збалансований та справедливий розвиток, щоб що вказує на добробут суспільства. Ці принципи можна розробити та впровадити з більшою кількістю потужність різних типів практичних інструментів.

Наприклад, принципи ефективності та результативності такі безпосередньо пов'язані з оцінкою впливу законодавства.

Сучасна держава в публічній сфері здійснює безліч детальних наборів дій, що виникають як відповідь на значні соціальні проблеми і, як передбачає, спрямовані на їх вирішення або зупинку несприятливих процесів і явищ. Їх припущення створюються із застосуванням методів і прийомів, що відображають сучасний стан знань і механізмів, спрямованих на збільшення соціальної участі в їх формуванні. Створена таким чином правова політика має значний вплив на окремі сфери соціального життя, включаючи публічне управління.

Під час проведення дослідження правової політики необхідною умовою є врахування характеристик системи зовнішніх факторів, що мають істотний вплив на неї. Тому варто аналізувати взаємозв'язки та вплив на неї інших державно-правових явищ, а також дію зовнішніх факторів неюридичного характеру.

Слід враховувати і соціально-економічні, політичні, демографічні, культурні, цивілізаційні, морально-етичні та інші фактори. Великий масив суспільних відносин, які складають об'єкт інших видів прогнозування, опосередковується за допомогою правових форм, унаслідок чого право виступає формою реалізації цих відносин [1].

На сьогоднішній день у традиційному розумінні правова політика має такі особливості:

- регулюється законодавством, яке визначає основні принципи та цілі політики;
- механізм реалізації політики, включаючи відносини між окремими суб'єктами публічного управління та між публічним управлінням та цільовими групами;
- приймається у формі постанов, виданих органами виконавчої влади (публічного управління) або кворуму (самоврядні корпорації);
- здійснюється у формі резолюцій щодо колективних органів, рішень щодо монократичних органів;
- здійснюється через діяльність органів публічного управління, їх адміністративну діяльність, підтримку та стимулювання розвитку діяльності;
- керується “м'яким законом” – думками чи рекомендаціями;
- має у своєму розпорядженні цілий ряд інструментів, які забезпечують його виконання [2].

В той же час, єдність принципів права і загальних принципів правової політики не означає, на думку дослідників, їх повного збігу. Зокрема, принципи правової політики закріплюються не лише у нормах права, але й у директивних документах; визначають не лише характер законодавства, але і практику його

застосування; входять до складу базових принципів права і являють собою конкретизацію останніх стосовно конкретної сфери чи виду діяльності [3, с. 176].

На нашу думку, можна виділити наступні принципи правової політики (рис. 1.).

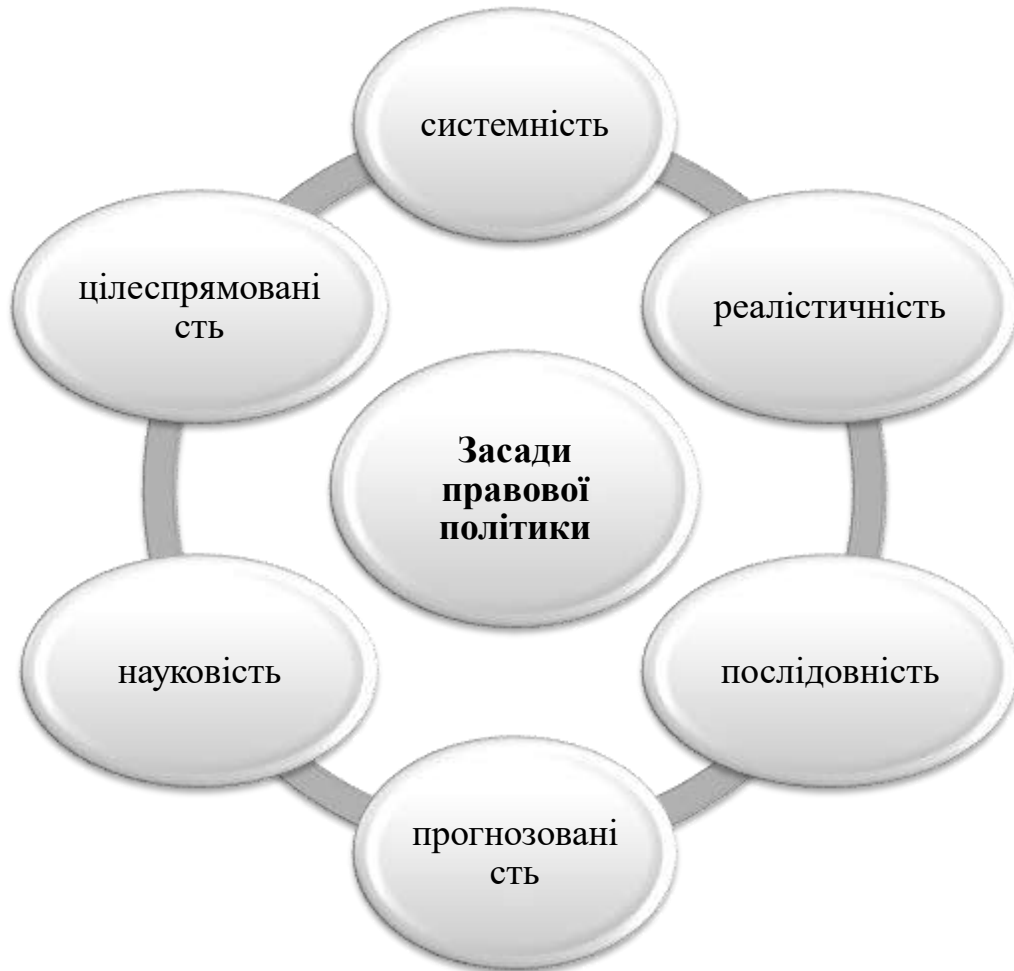

Рис. 1. Принципи правової політики

Таким чином, правова політика ґрунтується як на загальних принципах, що відповідають принципам права, так і специфічних принципах, властивих лише правовій політиці. Принципи права повинні являти собою спрямовуючі вектори стратегічного розвитку правової політики і бути орієнтирами при здійсненні правових реформ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Наум М. Ю. *Правова політика в контексті верховенства права. Правова політика Української держави: матер. міжнародної наук.-практ. конф., присвяченої 70-річчю Прикарпатського національного університету ім. В. Стефаника. Т. 1. Івано-Франківськ, 2010. С. 77-80.*
2. *Про Стратегію сталого розвитку «Україна-2020»:* Указ Президента України від 12 січня 2015 року URL: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/5/2015>. Дата доступу: 20.10.2020.
3. Донченко О. І. Категорії «право» і «політика» на шляху становлення демократичної

держави. Вісник Одеського національного університету. 2008. Т. 13. С. 13-17. URL: http://dspace.onu.edu.ua:8080/bitstream/123456789/487/1/articles_13-17.pdf. Дата доступу: 20.10.2020.

Луцишин-Куцела Соломія Ярославівна, магістрантка,
Островерхов Віктор Михайлович, к.е.н, доцент,
доцент кафедри міжнародної економіки,
маркетингу і менеджменту

ДЖЕРЕЛА ТА МЕХАНІЗМИ ЗАЛУЧЕННЯ ІНВЕСТИЦІЙ

В загальному вигляді інвестиційний процес можемо розглядати як сукупність етапів руху інвестицій в різних формах та на різних рівнях, які виражають відносини, які виникають між учасниками інвестиційного процесу при формуванні та використанні інвестиційних ресурсів (рис. 1).

Рис. 1. Етапи інвестиційного процесу [1]

Джерелом інвестицій можуть бути: майно держави, підприємств, громадян; доходи різних секторів економіки (збереження громадян, позики, прибуток підприємств, доходи держбюджету); амортизаційні відрахування підприємств, іноземні інвестиції, внески різних фондів. Основні джерела інвестицій наведено на рис. 2.

Таким чином, інвестиціями можуть бути збережені і не спожиті цінності (наприклад, майно чи заощадження). Однак, збереження самі по собі ще не є